

at opfatte efter deres Sammenhæng med denne, som Symboler paa Ideerne. Og som Sokrates i hans sanselige Verden spiller den største Rolle, maa den Idé, Sokrates er Anskuelsesbillede for, i hin Verden være den største, en, der staar i samme overordnede Forhold til sine Omgivelser, som Sokrates til sine.

Thi i Ideernes Verden er der Rangforskjel ligesom i Sanseverdenen. Der er større, og der er mindre Ideer; der er endelig en højeste Idé, som troner over alle de andre, men tilige har det forunderlige ved sig, at den, betragtet paa en vis Maade, viser sig at rumme alle de andre i sig, at være baade én Idé og Al-Ideen, Storideen, Gud.

Hvilken Idé der nu er Platons Yndlingsidé, gætter man let. Efter Storideen spejder han tidlig og sildig. Han forsker og forsker efter dens Afspejling i Sanseverdenen, i de forskjellige Enkeltmennesker; men ingensteds finder han den saa herlig tilbagestraalende som i Sokrates. Sokrates synes ham det største Menneske, han har truffet, synes ham et Sansevæsen, i hvilket han gjenfinder det samme forunderlige Dobbeltforhold, der er ejendommeligt for den højeste Idé. Derfor vælger han Sokrates til Anskuelsesbillede for denne, fremstiller ham som Stormennesket, der paa én Gang er Midtpunktet, om hvilket alle de andre Mennesker slaa Kreds, og i sig rummer det hele Menneskevæsen.

For nu endelig at faa Platon og Kvinden knyttet sammen, saa vil alt det foregaaende kun have gjort én Ting klar angaaende deres Stilling til hinanden — at Kvinden *ikke* er Platons Kjæledægge. Den Rolle spiller jo Sokrates. Skulde man synes, at Platon behøver Undskyldning for sin Foretrækken af det mandlige Kjønn, saa er en saadan saa let som vel muligt at finde. Kvindens Stilling i Oldtiden var ikke en saadan, at nogen skulde kunnet falde paa at lade hende konkurrere til Medaljen som Menneske. Det er klart, at kun udmærkede Mennesker kunde gjøre sig Haab om Æresnavnet: „virkeligt Menneske“ i platonisk Forstand, have Udsigt til at blive Fremstillere af det „egentlige“ Menneske. Udelukkede maatte paa Forhaand alle være, der kun besad et forsvindende Menneskeindhold, (hos hvem det ideale var saa yderst ubetydeligt i Sammenligning med de sanselige Bestanddele), derfor ikke alene Kvinder, for ikke at tale om de foragtede Slaver og Barbarer, men ogsaa fribaarne Borgere, ja overhovedet alle Mænd, und-